

LA CIUTAT SENSE ÀNIMA

La ciutat ha canviat molt. Cada estiu visito la meva padrina, viu a Madrid. Des de fa uns anys els carrers no són els mateixos. La ciutat està més buida, no de gent, que n'hi ha moltíssima, sinó buida de botigues, de vida i de personalitat.

Quan era petita, visitar la meva padrina era tota una aventura. Anar a comprar el pa a la fleca del senyor Manolo era el millor moment del dia. Com cada matí, ell em donava un tros de coca acabada de fer i xerrava amb la padrina. Ara hi ha una cadena de cafeteries. El pa és decent, però ja no hi ha l'olor de llevat ni el somriure del Manolo.

A la merceria de la Carmen em comprava cintes pels cabells de tots els colors. Era un lloc màgic, estava ple de calaixos amb botons brillants i fils infinits. Durant la pandèmia es van canviar al comerç online. La padrina diu que és més còmode comprar per Internet, però jo trobo a faltar les tardes a la merceria escoltant les històries de la Carmen.

La llibreria de la plaça, on he passat tantes tardes llegint còmics mentre la meva padrina es posava al dia amb les novel·les de l'Almudena Grandes, ara és una botiga de telèfons mòbils. Sembla ser que ja no podien competir amb les grans empreses.

La padrina mai es queixa, diu que les coses canvien, que la ciutat s'ha modernitzat, però jo noto com se li entristeix la mirada quan passa per davant d'aquestes botigues que havien fet el seu barri únic. Ara, quan passeges per la ciutat, sempre veus els mateixos aparadors, marques i cartells. D'alguna manera els meus estius a Madrid han anat desapareixent.

Trobo que quan tanquen aquests petits negocis no sol perdem la botiga, també perdem històries, amistats, fins i tot perdem la sensació de pertànyer. Penso que aviat totes les ciutats seran iguals, que poc a poc es faran més impersonals. Per això, és essencial mantenir la ciutat viva, comprar a les petites botigues, als mercats i no deixar que únicament les grans empreses es puguin permetre un local a la ciutat.

Mia Wallace